

Daniels bok – nummer hundre og tolv

Avsløringen av Ismaels profetiske symbolikk: fra bueskytter til den som besegler de 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Og Gud var med gutten; og han vokste og bodde i ørkenen og ble en bueskytter. 1 Mosebok 21:20.

Ismael ble bueskytter, noe som er et symbol på krigføring, og et symbol på den utøvende dom som blir fullbyrdet over Roma.

Røsten av dem som flykter og unnkommer fra Babylons land, for å kunngjøre i Sion hevnen fra Herren vår Gud, hevnen for hans tempel. Kall bueskytterne sammen mot Babylon: alle dere som spenner buen, slå leir omkring henne rundt omkring; la ingen av hennes folk slippe unna; gjengjeld henne etter hennes gjerning; gjør mot henne etter alt det hun har gjort; for hun har vært hovmodig mot Herren, mot Israels Hellige. Jeremia 50:28, 29.

Bueskytterne gjengjelder Babylon etter hennes gjerning, og denne gjengjeldelsen begynner ved den snart kommende søndagsloven, med den annen røst i Åpenbaringen kapittel atten, når den progressive eksekutive dom over Babylon begynner.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt igjen etter hennes gjerninger; i det beger som hun har fylt, fyll dobbelt for henne. Så mye som hun har herliggjort seg selv og levd i vellyst, så mye pine og sorg skal dere gi henne. For hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldri se. Åpenbaringen 18:4–7.

Ismael og hans mor Hagar ble holdt tilbake fra å arve førstefødselsretten og ble drevet ut. Slik ble misunnelse Islams profetiske drivkraft, og krigføring deres profetiske beskjeftigelse. Den første omtalen omfatter den tilbakeholdelse som ble pålagt Ismael og hans mor av Sara, og deres «tilbakeholdelse» ble et fremtredende profetisk kjennetegn ved Islam gjennom hele Guds Ord og historien. Ismaels etterkommere skulle være ville menn, hvis hånd var vendt mot hver mann, og deres ville egenskap fremstilles ved det ville arabiske esel, av hestefamilien. Slik fremstilles den islamske krigføringen under den første og den andre ve som krigere som rir på vrede hester.

Islam er budskapet i senregnet, og det er bare passende at de tre veene representerer tre særskilte profetiske linjer, for senregnets metodikk er «linje på linje». Når de profetiske kjennetegnene ved de to første linjene føres sammen, etablerer de linjen for det tredje ve. Alle de tre profetiske linjene illustrerer perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Disse tre linjene representerer perioden for utgytelsen av senregnet, for senregnet begynte å dryppe da det tredje ve ankom den 11. september 2001.

«Den sene regn skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal bli opplyst av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Beseglingens tidsperiode ble også fremstilt ved den perioden som begynte den 11. august 1840 og endte med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperioden ble også fremstilt i Habakkuk kapittel to. Milleritt-historien oppfylte Habakkuk kapittel to, og idet den gjorde det, begynte den da engelen steg ned den 11. august 1840, og den endte da den tredje engelen ankom den 22. oktober 1844.

Habakkuk kapittel to fastslår at ved enden av synet skulle synet «tale». I vers tre i Åpenbaringen kapittel ti ropte (talte) engelen med høy røst, og den 22. oktober 1844 sverget (talte) den samme engelen at «tiden skal ikke være mer». Habakkuks vokter i vers én i kapittel to er plassert ved 11. august 1840, for det er da vekterne løfter sin røst.

I opprøret i 1888, som søster White identifiserer som et bilde på engelen i Åpenbaringen atten som skulle opplyse jorden med sin herlighet, løftet vekterne (Jones og Waggoner) sine «røster» som en basun for å vise Guds folk deres overtredelser, for deres budskap var budskapet til Laodikea. Den 11. september 2001, som ble forbilledliggjort ved historien om 1888, ledet Herren sitt siste-dagers folk tilbake til Jeremias gamle stier, hvor vekterne ikke ble hørt på. Engelens nedstigning markerer vekternes profetiske ankomst.

«Røsten» som kom den 11. august 1840, ble formidlet gjennom vekterne, og Jeremia fikk beskjed om at dersom han etter sin skuffelse ville vende tilbake til sin tro og tillit til Gud, skulle han bli Guds munn. Da synet som hadde drøyd, endelig kom den 22. oktober 1844, «talte» det. Perioden i Habakkuk kapittel to, som ble oppfylt i millerittenes historie, illustrerer perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Det er avgjørende å erkjenne at tiden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 illustrerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, hvilket er den perioden da senregnet blir utgytt. Dette er avgjørende, for budskapet om senregnet skal identifiseres ved metodologien «linje på linje». Den særlige perioden som utgjør beseglingen av de hundre og førtifire tusen, er gjentatte ganger framstilt i de profetiske linjene, og slik er det i Habakkuk to, som Søster White direkte identifiserer som oppfylt i millerittisk historie. Hun underviser også gjentatte ganger at millerittisk historie blir gjentatt i historien til de hundre og førtifire tusen.

«Sammenvevd med profetier som de hadde betraktet som gjeldende for tiden ved det annet komme, var undervisning som var særlig tilpasset deres tilstand av usikkerhet og spenning, og som oppmuntret dem til tålmodig å vente i troen på at det som nå var mørkt for deres forståelse, i sin tid ville bli gjort klart.»

Blant disse profetiene var den i Habakkuk 2:1–4: «Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet og speide etter hva Han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir refset. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet venter ennå på den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve. Om det drøyer, så vent på det; for det skal visselig komme, det skal ikke utebli. Se, oppblåst er den sjel som ikke er rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro.»

Allerede i 1842 hadde den anvisning som gis i denne profetien om å «skrive synet opp og tydelig tegne det på tavler, så den som leser det, kan løpe av sted», ledet Charles Fitch til å utarbeide et profetisk kart for å illustrere synene i Daniel og Åpenbaringen. Utgivelsen av dette kartet ble ansett som en oppfyllelse av den befaling Habakkuk hadde fått. Ingen la imidlertid da merke til at en tilsynelatende forsinkelse i synets oppfyllelse – en ventetid – også fremstilles i den samme profetien. Etter skuffelsen fremstod dette skriftstedet som meget betydningsfullt: «For synet gjelder ennå en fastsatt tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det drøyer, så vent på det, for det skal sannelig komme, det skal ikke utebli. ... Den rettferdige skal leve ved sin tro.»

En del av Esekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: «Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn, hva er dette for et ordtak som dere har i Israels land, når dere sier: Dagene drar ut, og hvert syn slår feil? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud.... Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn.... Jeg vil tale, og det ord jeg taler, skal skje; det skal ikke lenger drøye.» «De av Israels hus sier: Synet han ser, gjelder mange dager fram i tiden, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av Mine ord skal lenger drøye, men det ord jeg har talt, skal bli fullbyrdet.» Esekiel 12:21–25, 27, 28.» The Great Controversy, 391–393.

Millerittene så ikke bare seg selv som oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuk kapittel to, men de ble også ledet til å se at den historien hvor de oppfylte disse profetiene, også var Esekiels identifikasjon av den samme historien, hvor «virkningen av hvert syn» skulle oppfylles. Den historiske linjen som representerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, er der virkningen av hvert syn blir oppfylt!

Linjer som representerer perioden med senregnet og beseglingen av de hundre og førtifire tusen, føres sammen for å fastslå at den profetiske historien ufravikelig bærer Alfa og Omegas signatur.

Millerittenes historie begynner med stemmen til engelen i Åpenbaringen kapittel ti, og ender med den samme stemmen. 11. september 2001 begynner med den første stemmen i Åpenbaringen kapittel atten, og ender med den andre stemmen i Åpenbaringen kapittel atten. Habakkuk kapittel to begynner med vekternes stemme, og ender med stemmen til Jeremias' vekter. Det første ve begynner med Muhammed, og ender med Muhammed II. Det andre ve begynner med løslatelsen av Islams fire engler og ender med Islams tilbakeholdelse.

Den metodikken som er sildigregnet, er Jesajas «linje på linje»-metodikk, og de linjene som føres sammen for å identifisere og stadfeste budskapet om sildigregnet, bærer uvegerlig signaturen Alfa og Omega. Det første ve i Åpenbaringen kapittel ni begynner med Mohammed og ender med Mohammed II. Perioden er inndelt i to typer krigføring, den første er uorganiserte angrep mot Roma som for alvor begynte med Abubakar, og deretter en periode på hundre og femti år da Islams første organiserte krigføring ble gjennomført.

De hundre og femti årene er framstilt ved tidsprofetien om «fem måneder». Det andre ve besitter også en tidsprofeti, som er tre hundre og nitti år og femten dager. Ettersom den profetiske strukturen i det første og det andre ve identifiserer avslutningen med begynnelsen, inneholder den

derfor et skille mellom beseglingen og en bestemt tidsperiode. Beseglingsprosessen er framstilt ved begynnelsen av historien til det første ve, og den er framstilt ved avslutningen av det andre ve.

Det som følger etter beseglingen i vers fire, i det første ve, er de «fem måneder» (ett hundre og femti år). De fem måneder identifiseres to ganger, én gang i vers fem og igjen i vers ti. Det som går forut for beseglingsprosessen fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 i det andre ve, er profetien om «en time og en dag og en måned og et år» (tre hundre og nittien år og femten dager), i vers femten. Sammen, i én sammenhengende linje, begynner og ender den femte og sjette basun med en illustrasjon av beseglingsprosessen.

Som to linjer, anvendt «linje på linje», identifiserer de en begynnelse og en avslutning markert av Muhammed den første og Muhammed den andre. «Linje på linje» identifiserer de to atskilte perioder i hver linje, noe som frembringes ved at hver linje inneholder en tidsprofeti. I historien om det første ve var islam bestemt til å «skade» Roma, og i det andre ve skulle det «drepe» Roma. Det første ve var en krigføring med spyd, sverd og piler, og det andre ve innførte krutt som våpenmakt.

«VERS 10. Og de hadde haler lik skorpioners, og det var brodder i halene deres; og deres makt var å skade menneskene i fem måneder. 11. Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon.

«Hittil har Keith gitt oss illustrasjoner av de fem første basuners lyd. Men vi må nå ta avskjed med ham og gå videre til anvendelsen av det nye trekk ved profetien som her innføres, nemlig de profetiske tidsperioder.

«Deres makt var å skade menneskene i fem måneder.—1. Spørsmålet melder seg: Hvilke mennesker var det de skulle skade i fem måneder?—Uten tvil de samme som de senere skulle drepe (se vers 15): «den tredje del av menneskene», eller den tredje del av Romerriket,—dets greske del.

«2. Når skulle de begynne sitt verk med å pine? Det 11. verset besvarer spørsmålet.

«(1) ‘De hadde en konge over seg.’ Fra Muhammeds død og inntil nær slutten av det trettende århundre var muhammedanerne delt i ulike fraksjoner under flere ledere, uten noen alminnelig sivil regjering som strakte seg over dem alle. Nær slutten av det trettende århundre grunnla Othman et styre som siden har vært kjent som det osmanske styre, eller rike, og som vokste til det strakte seg over alle de viktigste muhammedanske stammene og samlet dem til ett stort monarki.

«(2) Kongens karakter. ‘Som er engelen over avgrunnen.’ En engel betegner et sendebud, en tjener, enten god eller ond, og ikke alltid et åndelig vesen. ‘Engelen over avgrunnen,’ eller den øverste tjener for den religion som kom derfra da den ble åpnet. Denne religion er muhammedanismen, og sultanen er dens øverste tjener. ‘Sultanen, eller den store seignior, som han uten forskjell kalles, er også øverste kalif, eller yppersteprest, idet han i sin person forener den høyeste åndelige verdighet med den øverste verdslige myndighet.’—World As It Is, s. 361.»

«(3) Hans navn. På hebraisk: 'Abaddon', ødeleggeren; på gresk: 'Apollyon', en som utsletter eller ødelegger. At han har to forskjellige navn på to språk, viser tydelig at det er maktens karakter, snarere enn dens navn, som er ment å fremstilles. Hvis så, er han, slik det uttrykkes på begge språk, en ødelegger. Slik har det alltid vært med den osmanske regjeringens karakter.

«Men når foretok Othman sitt første angrep på det greske riket? — Ifølge Gibbon, *Decline and Fall*, osv., «Othman trengte for første gang inn på Nikomedias territorium den 27. juli 1299.»»

Beregningene til noen forfattere har bygget på den forutsetning at perioden skulle begynne med grunnleggelsen av Det osmanske rike; men dette er åpenbart en feil; for de skulle ikke bare ha en konge over seg, men også plage menneskene i fem måneder. Men plageperioden kunne ikke begynne før plageåndenes første angrep, som, slik det ovenfor er fastslått, var den 27. juli 1299.

«Beregningen som følger, og som bygger på dette utgangspunktet, ble utført og offentliggjort i et verk med tittelen *Christ's Second Coming, etc.*, av J. Litch, i 1838.

«'Og deres makt var å skade menneskene i fem måneder.' Så langt strakte deres fullmakt seg: å plage ved stadige herjinger, men ikke politisk å drepe dem. 'Fem måneder,' tretti dager på en måned, gir oss ett hundre og femti dager; og disse dagene, ettersom de er symbolske, betegner ett hundre og femti år. Med begynnelse 27. juli 1299 når de ett hundre og femti årene frem til 1449. Gjennom hele denne perioden var tyrkerne opptatt i en nesten uavbrutt krigføring mot det greske riket, men uten å erobre det. De la beslag på og beholdt flere av de greske provinsene, men likevel ble gresk selvstendighet opprettholdt i Konstantinopel. Men i 1449, ved avslutningen av de ett hundre og femti årene, kom det en forandring, hvis historie vil bli funnet under den etterfølgende basunen.» Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505–507.

Uriah Smith siterer Josiah Litchs beregning av de hundre og femti år, som, når de er avsluttet, utgjør et utgangspunkt for profetien om tre hundre og nittien år og femten dager i den neste basun. I sin omtale av Litchs forutsigelse vedrørende disse to sammenhengende tidsprofetier nedtegnet søster White:

«I året 1840 vakte enda en bemerkelsesverdig oppfyllelse av profetien vid utbredt interesse. To år tidligere hadde Josiah Litch, en av de ledende forkynnerne av det annet advent, utgitt en utlegning av Åpenbaringen 9, der han forutsa Det osmanske rikets fall. Ifølge hans beregninger skulle denne makten bli styrtet ... den 11. august 1840, da den osmanske makt i Konstantinopel kan forventes å bli brutt. Og dette tror jeg vil vise seg å være tilfelle.»

«På den nøyaktig angitte tid tok Tyrkia, gjennom sine ambassadører, imot beskyttelsen fra Europas allierte makter og stilte seg således under de kristne nasjoners kontroll. Hendelsen oppfylte forutsigelsen helt nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder av mennesker overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk fortolkning som Miller og hans medarbeidere hadde lagt til grunn, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig fremdrift. Lærde menn og menn i fremtredende stillinger sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i utgivelsen av hans synspunkter, og fra 1840 til 1844 utbredte verket seg raskt.» *The Great Controversy*, 334, 335.

Det første og det andre ve er forbundet ved to innbyrdes sammenknyttede tidsprofetier. Det første ve begynner med en fremstilling av beseglingen, og det andre ve ender med historien fra 11. august 1840 inntil den sjuende basuns lyd på 22. oktober 1844, som også er en fremstilling av beseglingen. Begynnelsen og avslutningen bærer Alfa og Omegas signatur, fordi, slik som i den historien der Kristus stadfestet pakten for én uke, er perioden delt i to deler. Den første perioden begynner med den første Mohammed og ender med den andre Mohammed. Den andre perioden begynner med «en røst fra de fire horn på gullalteret som er for Guds åsyn», og den ender med Kristi «røst», idet han sverger «ved ham som lever i all evighet, som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skal være tid.»

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Ethvert spørsmål som Satan kan vekke i sinnet for å skape tvil med hensyn til den store historien om Guds folks vandringer i fortiden, vil behage hans sataniske majestet og er en krenkelse mot Gud. Budskapet om Herrens snare komme til vår verden i kraft og stor herlighet er sannhet, og i 1840 ble mange røster løftet i forkynnelsen av det.» Manuscript Releases, bind 9, 134.